

Nora Roberts

Een ster van vuur

Deel 1 in de *Sterren*-trilogie

ISBN 978-90-225-7640-3
ISBN 978-94-023-0622-4 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Stars of Fortune*
Oorspronkelijke uitgever: Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC
Vertaling: Fast Forward Translations
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign
Omslagbeeld: Shutterstock
Vormgeving binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2015 Nora Roberts
Nederlandse uitgave © 2016 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Het citaat van William Shakespeare op pagina 7 is afkomstig uit 'Koning Lear', *De werken van William Shakespeare*, vertaald door drs. L.A.J. Burgersdijk. Achtste deel, Leiden: E.J. Brill, 1885.

Het citaat van John Keats op pagina 7 is afkomstig uit 'Ode aan een Nachtegaal', *Bestorm mijn hart: De beste Engelse gedichten uit de 16e-19e eeuw*, gekozen en vertaald door Cornelis W. Schoneveld. Amsterdam: Uitgeverij Maarten Muntinga, 2008.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Sarah, de dochter van mijn hart

*Wat vliegen voor dart'le knapen zijn, zijn wij den goden:
Zij dooden ons uit scherts.*

WILLIAM SHAKESPEARE

*Was het een visioen, of wakkere droom?
Weg is het lied – Slaap ik of ben 'k ontwaakt?*

JOHN KEATS

PROLOOG

Ooit, in een tijd lang geleden, in een wereld ver van de onze, kwamen drie godinnen samen om de geboorte van een nieuwe koningin te vieren. Veel bezoekers die over land en door de lucht waren gereisd, door tijd en door ruimte, hadden cadeaus meegebracht: goud, juwelen, prachtige zijden stoffen en kostbare kristallen.

Maar de drie godinnen wilden geschenken geven die nog unieker waren.

Ze overwogen een gevleugeld paard te schenken, maar hoorden toen dat er een reiziger was komen aanvliegen op zo'n dier, dat hij vervolgens aan de nieuwe koningin had geschonken.

Ze overlegden of ze de koningin ongeëvenaarde schoonheid zouden geven, tezamen met wijsheid of een buitengewone gratie.

Ze konden haar niet onsterfelijk maken, en bovendien wisten ze van mensen die dat waren, dat onsterfelijkheid zowel een zegen als een vloek was.

Maar ze konden haar wel een onsterfelijk geschenk geven.

'Een geschenk dat eeuwig voor haar zal schijnen.' Celene stond met haar vriendinnen, haar zusters, op een strand dat zo wit was als een diamant, aan de rand van de inktblauwe zee. Ze hief haar gezicht naar de nachtelijke hemel en keek naar de maan.

'De maan behoort ons toe,' bracht Luna haar in herinnering. 'We kunnen niet iets weggeven waarvan we hebben gezworen het te eren.'

'Sterren.' Arianrhod hief haar hand op, met de handpalm omhoog. Ze deed eerst haar ogen dicht en sloot vervolgens haar vingers. Met een glimlach deed ze beide weer open. In haar handpalm glinsterde een juweel van ijs. 'Sterren voor Aegle, de Schitterende.'

‘Sterren.’ Op haar beurt stak Celene haar gesloten hand uit en opende hem. Er lag een juweel van vuur in. ‘Sterren voor Aegle, die zal stralen zoals haar naam.’

Luna volgde hun voorbeeld en toverde een juweel van water tevoorschijn. ‘Sterren voor Aegle, de Fonkelende.’

‘We zouden meer moeten geven.’ Celene draaide de brandende ster in haar hand.

‘Een wens.’ Luna liep dichterbij de zee toe en liet haar voeten strelen door het koele water. ‘We zullen ieder een wens voor de koningin doen en die in de ster stoppen. In mijn ster: een sterk en optimistisch hart.’

‘Een sterke en onderzoekende geest.’ Celene hield de gloeiende ster omhoog.

‘En een sterk en avontuurlijk karakter.’ Arianrhod hief haar beide handen op. In de ene hield ze de ster vast en de andere strekte ze uit naar de maan. ‘Deze sterren zullen stralen terwijl werelden draaien.’

‘Ze zullen stralen in naam van de koningin, zodat iedereen hun licht kan zien.’ De Ster van Vuur steeg langzaam op in de hemel, en de Sterren van IJs en Water gingen mee.

Tijdens het opstijgen draaiden de sterren en verspreidden ze hun licht over land en zee terwijl ze naar de maan met haar koele, witte kracht werden getrokken.

Er trok een schaduw onder hen langs: een stille slang.

Nerezza zweefde over het strand naar het water – een schaduw die een smet wierp op het licht. ‘Jullie zijn zonder mij samengekomen, mijn zusters.’

‘Jij hoort niet bij ons.’ Arianrhod draaide zich naar haar toe, geflankeerd door Luna en Celene. ‘Wij zijn het licht en jij bent het duister.’

‘Zonder duisternis is er geen licht.’ Nerezza’s lippen krulden omhoog, maar in haar ogen stond woede te lezen, tezamen met de vroege tekenen van een waanzin die nog tot volle wasdom moest komen. ‘Wanneer de maan afneemt, wordt ze door het duister verslonden. Hap voor hap.’

‘Maar het licht zal altijd overwinnen.’ Luna wees naar de sterren, die zich inmiddels snel verplaatsten en alle drie een kleurig spoor trokken. ‘En nu is er zelfs nog meer.’

‘Jullie brengen geschenken voor de koningin alsof jullie smeke-lingen zijn. Ze is niets anders dan een zwak, onnozel wicht, terwijl wij zouden kunnen heersen. Wij zouden móéten heersen.’

‘Wij zijn de Wachters,’ bracht Celene haar in herinnering. ‘Wij zijn de toeschouwers, wij heersen niet.’

‘Wij zijn godinnen! Deze wereld en andere werelden behoren ons toe. Denk daar eens over na. En bedenk dan waar wij toe in staat zouden zijn wanneer we onze krachten bundelen. Alles zou voor ons buigen en wij zouden voor altijd jong en mooi blijven.’

‘Wij drieën verlangen niet naar macht over stervelingen, onsterfelijken en halfsterfelijken. Dergelijke zaken leiden tot bloed, oorlog en dood,’ zei Arianrhod minachtend. ‘Door te blijven verlangen verwerp je de schoonheid en de grootsheid van de cyclus.’ Ze hief haar gezicht opnieuw naar de hemel terwijl de sterren die ze hadden geschapen hun licht uitstraalden.

‘De dood zal komen. We zullen deze nieuwe koningin zien leven en sterven, net als de vorige.’

‘Deze koningin zal zeven maal honderd jaar leven. Dat heb ik gezien. En tijdens haar leven,’ ging Celene verder, ‘zal er vrede heersen.’

‘Vrede,’ zei Nerezza honend. ‘Vrede is niets anders dan een saaie, korte onderbreking van de duisternis.’

‘Keer terug naar je schaduw, Nerezza.’ Luna wuifde haar met een achteloos handgebaar weg. ‘Deze nacht is voor vreugde, licht en feest. Jouw ambities en verlangens hebben hier niets te zoeken.’

‘De nacht is van mij.’ Ze maakte een woest handgebaar en een bliksemschicht zo zwart als haar ogen doorkliefde het witte zand en de donkere zee en schoot vervolgens als een pijl omhoog naar de vliegende sterren. Vlak voordat de drie sterren hun plek als een flauwe boog onder de maan innamen, doorsneed de bliksemschicht de lichtsporen.

Heel even trilden de sterren, net zoals de werelden eronder.

‘Wat heb je gedaan?’ Celene draaide zich met een ruk naar Nerezza om.

‘Ik heb gewoon mijn bijdrage geleverd aan jullie geschenk, zusters. Op een dag zullen ze vallen, die Sterren van Vuur, IJs en Water. Ze zullen uit de hemel tuimelen, met al hun macht, wensen, licht en duisternis verenigd.’

Lachend hief Nerezza haar armen op, alsof ze de sterren uit de lucht wilde plukken. ‘En wanneer ze in mijn handen vallen, zal de maan sterven. Voor eens en altijd. Dan zal de duisternis zegevieren.’

‘Die sterren zijn niet voor jou.’ Arianrhod deed een stap naar voren, maar Nerezza liet zwarte bliksemschichten door het zand klieven zodat er een smeulende kloof tussen hen ontstond waaruit een stinkende rook opsteeg.

‘Als ik die sterren heb, zal deze wereld sterven tezamen met de maan. Ook jullie zullen dan sterven. En terwijl ik jullie krachten verslind, zal ik andere, lang verzegelde krachten ontketenen. De bleke vrede die jullie aanbidden zal een grote, razende kwelling worden en uit louter pijn, angst en dood bestaan.’

Door de rook heen stak ze haar handen omhoog, stralend door haar eigen verlangen. ‘Jullie eigen sterren hebben jullie lot bezegeld en mij mijn lotsbestemming gegeven.’

‘Je bent verbannen.’ Arianrhod maakte een snelle handbeweging en een hete, blauwe bliksemschicht, die klapte als een zweep, wikkelde zich om Nerezza’s enkel.

Nerezza’s schreeuw sneed door de lucht en liet de grond beven.

Voor Arianrhod het duister in de door haarzelf geschapen kloof kon slepen, spreidde Nerezza dunne, zwarte vleugels en brak de zweep van licht terwijl ze omhoog vloog. Bloed dat uit haar enkel drupte, vlamde en rookte op het witte zand.

‘Ik maak mijn eigen lotsbestemming,’ schreeuwde ze. ‘Ik zal terugkeren, en dan neem ik alle sterren en werelden mee die ik wens. Dan zullen jullie dood en pijn leren kennen en zal er een einde komen aan alles wat jullie liefhebben.’

De vleugels vouwden zich om haar heen, en toen was ze verdwenen.

‘Ze kan ons en de onzen niets aandoen,’ hield Luna vol.

‘Onderschat haar macht of haar hebzucht niet.’ Celene staarde in de duisternis en voelde een afschuwelijk verdriet. ‘Voortaan zullen hier dood, bloed, pijn en verdriet zijn. Die heeft ze achtergelaten als een smet.’

‘Ze mag die sterren nóóit in handen krijgen. We zullen ze nu terughalen,’ zei Arianrhod. ‘We zullen ze vernietigen.’

‘Dat is te riskant, want haar macht hangt nog steeds in de lucht,’ reageerde Celene.

‘Kunnen we dan alleen maar afwachten en waken? Moeten wij alles in de waagschaal stellen?’ wierp Arianrhod tegen. ‘Staan wij haar toe om een stralend geschenk tot iets duisters en dodelijks te verdraaien?’

‘Dat kunnen en zullen we niet toestaan. Zullen ze vallen?’ vroeg Luna aan Celene.

‘Ja, dat kan ik zien. Het zal gebeuren in een heldere flits, maar ik kan niet zien wanneer.’

‘Dan zullen wij de tijd en plek bepalen. Die macht hebben we wel.’ Luna pakte de handen van haar zusters.

‘Op een andere plek, op een ander moment, maar niet tegelijk.’ Arianrhod knikte en keek omhoog naar de sterren, die helder en prachtig over het land schenen dat ze vanaf het begin van haar bestaan had liefgehad en had bewaakt.

‘Als zij, of iemand als zij, ook maar één van die sterren in handen krijgt...’ Celene deed haar ogen dicht en stelde zichzelf open. ‘Velen zullen op zoek gaan naar de sterren, de macht en het geluk, maar dat komt op hetzelfde neer. En naar het lot. Het maakt allemaal deel uit van één geheel. En wij die het licht weerkaatsen, moeten de onzen op een queeste sturen.’

‘De onzen?’ herhaalde Luna. ‘Waarom halen we die sterren niet terug?’

‘Nee, dat is niet aan ons. Ik weet dat we hier moeten wachten. Het zal gebeuren zoals het zal gebeuren.’

‘Wij kiezen de tijd en de plaats. In stilte,’ voegde Arianrhod eraan toe. ‘Zelfs in onze gedachten. Zij mag niet weten wanneer en waar ze zullen vallen.’

Ze bundelden hun geesten, sloegen hun handen ineen en maakten alle drie hun eigen reis. Ieder volgde haar ster waar die naartoe wilde gaan terwijl hij uit de hemel omlaag tuimelde. Ieder verborg haar geschenk en wendde haar macht aan om dat te beschermen.

Met hun geesten nog altijd verenigd, zonder dat er woorden werden gesproken, begrepen ze alle drie welke taak er nu op de schouders en in de harten van anderen rustte.

‘We moeten vertrouwen hebben.’ Luna verstrakte haar greep om

Arianrhods hand toen haar zuster bleef zwijgen. ‘We hebben geen keus. Als wij geen vertrouwen hebben, hoe moeten de onzen dat dan wel hebben?’

‘Ik weet zeker dat we hebben gedaan wat moest gebeuren. Dat is genoeg om vertrouwen te hebben.’

Celene zuchtte. ‘Zelfs goden moeten het hoofd buigen voor het Lot.’

‘Of ze binden de strijd aan met datgene wat hen probeert te vernietigen.’

‘Jij zult vechten.’ Op Celenes gezicht verscheen een glimlach. ‘Luna zal erop vertrouwen, en ik zal alles in het werk stellen om te zien. Nu kunnen we alleen nog afwachten.’

Alle drie keken ze omhoog naar de maan, die aan de hemel stond en in zielen huisde, en naar de drie heldere sterren die in een boog onder de maan hingen.

1

Ze werd geplaagd door dromen, of ze nou wakker was of sliep. Ze wist wat dromen, visioenen en ‘weten’ inhielden. Die droeg ze al haar hele leven bij zich, en het grootste deel van haar leven had ze geleerd om die te blokkeren en helemaal weg te drukken.

Maar deze dromen en visioenen bleven komen, hoezeer ze zich er ook tegen verzette. Dromen over bloed en strijd, over vreemde door maanlicht beschenen landen. In die dromen werd ze vergezeld door gezichten en stemmen van onbekende mensen, die haar vreemd genoeg toch akelig bekend voorkwamen. De vrouw met de woeste, pientere ogen van een wolf, de man met het zilveren zwaard. Zij bevolkten haar dromen, samen met een vrouw die lachend uit de zee omhoog rees en een man met een gouden kompas.

En in alle dromen kwam de man met het donkere haar voor, die bliksemschichten in zijn handen hield.

Wie waren die mensen? Hoe kende ze hen? Of wáár kende ze hen van? Waarom voelde ze zo’n verlangen naar hun gezelschap?

De mensen werden vergezeld door dood en pijn, dat wist ze, en toch brachten ze ook de kans mee om ware vreugde te leren kennen en echt jezelf te kunnen zijn. En de kans op ware liefde.

Zij geloofde in ware liefde – als het om anderen ging. Ze had er nooit zelf naar gezocht, omdat liefde zo veeleisend was en te veel chaos met zich meebracht. Te veel gevoel. Zij verlangde al haar hele leven naar rust en bestendigheid, en ze meende beide te hebben gevonden in haar huisje in de bergen van North Carolina.

Daar had ze de eenzaamheid die ze had gezocht. Daar kon ze haar dagen doorbrengen met schilderen of tuinieren zonder te worden gestoord. Ze had niet veel nodig, en haar werk leverde voldoende inkomsten op om in haar behoeften te voorzien.

Maar tegenwoordig spookten er vijf mensen rond in haar dromen die haar naam riepen. Waarom kon ze niet achter hun namen komen?

Ze maakte schetsen van haar dromen, van de gezichten, de zeeën, de heuvels en de ruïnes. Grotten en tuinen, onweersbuien en zonsondergangen. Tijdens de lange winter hing ze de schetsen eerst op haar prikbord en daarna aan haar muren.

Ze schilderde de man met de bliksemschichten in zijn handen en was dagenlang bezig om elk detail te vervolmaken, de precieze kleur en vorm van zijn ogen – diep, donker en met zware oogleden – het dunne, witte litteken dat als een bliksemschicht zijn linkerwenkbrauw doorsneed.

Hij stond op een rots, hoog boven een kolkende zee. De wind blies door zijn donkere haar. Ze kon het bijna voelen, als een hete adem. En hij was onverschrokken in het aanschijn van de storm, terwijl de dood op hem af vloog.

Op de een of andere manier stond zij naast hem, even onverschrokken als hij.

Ze kon niet slapen tot ze het schilderij had afgemaakt, en toen ze klaar was, moest ze huilen. Ze was bang dat ze gek werd en dat ze alleen de visioenen nog had. Dagenlang liet ze het schilderij op haar schildersezels staan. De man keek toe terwijl zij werkte, schoonmaakte of sliep.

Of droomde.

Ze hield zichzelf voor dat ze het schilderij klaar zou maken voor verzending. Ze zou het naar haar impresario sturen zodat die het kon verkopen. Eindelijk doopte ze haar penseel in de verf en signeerde het doek.

Sasha Riggs – haar naam aan de rand van de door storm geteisterde zee.

Toch pakte ze het werk niet in. Wel pakte ze andere werken in, de schilderijen die ze in de lange wintermaanden had gemaakt, en regelde de verzending ervan.

Opgekruld op de bank, die op haar tot atelier verbouwde zolderverdieping stond, gaf ze toe aan haar vermoeidheid en liet ze zich meevoeren door de dromen.

Het onweer raasde. De wind zweepte de zee op tot bulderende

golven en uit de hemel schoten bliksemschichten als vurige pijlen uit een boog. Als een dik gordijn kwam de regen over de zee op het klif af.

Maar de man bleef gewoon staan kijken. Daarna stak hij zijn hand uit zodat ze de hare erin kon leggen.

‘Ik wacht op je.’

‘Ik begrijp het niet. Ik begrijp hier helemaal niks van.’

‘Natuurlijk wel. Jij begrijpt het beter dan de meesten.’ Toen hij haar hand naar zijn lippen bracht, voelde ze zich helemaal verzaagd van liefde. ‘Wie verstoopt zich voor zichzelf zoals jij dat doet, Sasha?’

‘Ik wil alleen rust. Ik wil de stilte. Ik hoef geen onweersbuien en gevechten. En ik wil jou ook niet.’

‘Leugens.’ Zijn lippen krulden omhoog terwijl hij haar hand opnieuw naar zijn mond bracht. ‘Je weet dat je tegen mij liegt, en tegen jezelf. Hoe lang blijf je nog weigeren om het leven te leiden waartoe je bent voorbestemd? Om lief te hebben op de manier waarvoor je bent geboren?’

Hij nam haar gezicht in zijn handen, en de grond beefde onder haar voeten.

‘Ik ben bang.’

‘Zie je angst onder ogen.’

‘Ik wil het niet weten.’

‘Zie het. Zonder jou kunnen we niet beginnen. En we kunnen het niet tot een einde brengen tot we eraan beginnen. Ga me zoeken, Sasha. Kom naar me toe.’

Hij trok haar tegen zich aan en drukte zijn lippen op de hare. Op het moment dat hij dat deed brak boven hen het onweer los met een waanzinnige woede.

Ditmaal omarmde ze het.

Toen ze wakker werd, voelde ze zich nog steeds afgemat. Ze drukte zich overeind en legde haar vingers tegen haar vermoeide ogen.

‘Ga me zoeken,’ mompelde ze. ‘Maar wáár dan? Ik heb geen idee waar ik moet beginnen ook al zou ik het willen.’ Haar vingers gingen langzaam naar haar lippen, en ze durfde te zweren dat ze de druk van zijn lippen op de hare nog steeds kon voelen.

‘Genoeg. Nu is het echt genoeg geweest.’

Ze stond vlug op en trok de tekeningen van de muren en het prikbord en liet ze op de grond vallen. Ze zou die dingen bij het vuil zetten, ze zou ze weggoeien. Ze verbranden. Ze uit haar huis, uit haar gedachten bannen.

Ze zou zelf ook weggaan. Een reis maken, het gaf niet waarnaar toe. Het was jaren geleden dat ze ergens was geweest. Een warme bestemming, dacht ze bij zichzelf terwijl ze koortsachtig haar dromen van de muren trok. Ergens waar een strand was.

Ze hoorde zichzelf hijgen en zag haar vingers trillen. Omdat ze op het punt stond om in te storten, ging ze op de vloer zitten, tussen haar tekeningen, een vrouw die te mager was geworden door het gewicht dat de dromen van haar hadden afgepakt. Zoals gewoonlijk had ze haar lange blonde haar opgestoken tot een rommelige knot. Onder haar heldere, kristalblauwe ogen lagen wallen.

Ze keek naar haar handen. Die hadden talent. Voor die gave was ze altijd dankbaar geweest en dat zou ze ook altijd blijven. Maar ze droeg ook andere gaven met zich mee, waar ze minder dankbaar voor was.

In de droom had hij haar gevraagd om te zien. Bijna haar hele leven had ze alles in het werk gesteld om de helderziendheid waar ze mee was geboren weg te drukken.

Om zich te verstoppen voor zichzelf, precies zoals hij had gezegd.

Als ze zich ervoor openstelde, het aanvaardde, zou ze geconfronteerd worden met pijn en verdriet. En met het besef van wat misschien zou komen.

Ze deed haar ogen dicht.

Ze zou gaan opruimen om zichzelf wat tijd te gunnen. Ze zou alle tekeningen oprapen en opbergen. Natuurlijk ging ze die niet verbranden. Dat plan was voortgekomen uit haar angst.

Ze zou ze allemaal netjes opbergen en daarna ging ze op reis. Een vakantie van een dag of veertien, zodat ze tijd had om na te denken en een beslissing te nemen.

Op handen en knieën begon ze de werken bijeen te rapen en ze rangschikte ze volgens haar eigen methode. De vrouw met de

woeste ogen, de man met het zwaard, tekeningen van alle mensen uit haar dromen.

Zeegezichten en landschappen, een blinkend paleis op een heuvel, een steencirkel.

Ze legde een van de tientallen tekeningen van de man over wie ze zonet had gedroomd op een stapel en stak haar hand uit naar de volgende.

Ineens wist ze het.

Ze had het sikkelvormige eiland vanuit verschillende perspectieven getekend, en op deze tekening waren de hoge rotsten en de glooiende, dichtbeboste heuvels te zien. Het eiland dreef in de zee en werd overspoeld door zonlicht. Op de voorgrond was een stad te zien die bestond uit een allegaartje van gebouwen, en daarachter strekte zich een landschap met spitse bergen uit.

De potloodschets nam kleur en leven aan terwijl ze hem aandachtig bekeek. Zoveel groen, wel duizend tinten, van donkergroen tot smaragd. Zoveel blauw, diep en rijk, of omringd door schuimende golven. Ze zag zeilboten en mensen die van zeeeringen af doken om in het water te plonzen en te zwemmen.

En ze zag de kaap, waarop ze samen met hem had gestaan toen het onweer snel op hen af was gekomen.

‘Goed dan, ik zal gaan.’ Zwichtte ze nou of kwam ze voor zichzelf op, vroeg ze zich af. Maar ze zou ernaartoe gaan en er goed rondkijken.

Haar bezoekje zou of een einde maken aan de dromen of het zou ze tot leven wekken, zoals de potloodschets in haar handen tot leven was gekomen.

Ze liep naar haar bureautje toe, deed haar laptop open en boekte een vlucht naar Corfu.

Omdat ze zichzelf maar twee dagen had gegeven om te pakken, alles te regelen en het huis af te sluiten, had ze geen tijd om van gedachten te veranderen. In het vliegtuig sliep ze zonder te dromen, en dat voelde als een verademing. Toch ging de taxirit van de luchthaven naar het hotel dat ze had gekozen bij het oude centrum als een waas aan haar voorbij. Gedesoriënteerd checkte ze in, en ze vergat bijna te glimlachen en een gezellig babbeltje te maken

met de receptionisten en de opgewekte piccolo met de twinkelende ogen en het zware accent met wie ze in de kleine lift stond, op weg naar haar hotelkamer.

Ze had niet om een bepaalde verdieping of een bepaald uitzicht gevraagd. Het was genoeg dat ze deze stap had gezet, waartoe die ook zou leiden. Maar toen ze de kamer binnenging en – zonder op de inrichting te letten – voor het raam ging staan, verbaasde het haar niets om de blauwe zee en het brede strand te zien die ze zo goed kende.

Toen de piccolo vroeg of hij ijs of iets anders voor haar moest halen, sloeg ze zijn aanbod glimlachend af. Het enige wat ze wilde was alleen zijn. De luchthavens, het vliegtuig, zoveel mensen. Ze had het er nog steeds benauwd van.

Eenmaal alleen liep ze naar het raam en maakte het open, waarop ze werd begroet door een koele lentelucht die naar zee en bloemen rook. Ze bestudeerde het tafereel dat ze een paar weken eerder had getekend, en dat samen met andere tekeningen in een portfolio in haar koffer zat.

Op dat moment voelde ze niets anders dan de versuffing van de jetlag en de vermoeidheid van de reis. En iets van verwondering omdat ze, in een opwelling, daadwerkelijk zo'n verre reis had gemaakt.

Ze draaide zich om en pakte haar spullen uit, om zichzelf enigszins een idee van orde en regelmaat te geven. Daarna ging ze op het bed liggen en viel in een diepe slaap.

Bliksemschichten en stormen, een zon die fel scheen, het ritme van de zee. Drie sterren, zo helder dat haar ogen er pijn van deden. Toen die hun plek bij de maan verlieten en in stromen van licht naar beneden vielen, trilde de wereld door de krachtige inslagen.

Bloed en strijd, angst en op de vlucht slaan. Hoge bergpieken beklimmen en in diepe zeeën duiken.

De minnaar uit haar dromen eiste haar mond en haar lichaam op en liet haar smachten door alle sensaties. Zo veel. Te veel. Nooit genoeg. Haar gelach, nauwelijks herkenbaar, kwam voort uit vreugde. Er werden tranen geplengd, die waren ontstaan uit verdriet.

En in de duisternis bleef een licht branden. In het donker hield ze vuur in haar hand. Toen ze haar hand ophief, zodat iedereen het

kon zien, trilde de aarde en tuimelden er rotsblokken omlaag. Iets wat aanvoelde als woede vloog haar aan met klauwen en tanden.

Jezus, Sasha. Word wakker! Ga verdomme aan de slag!

‘Hè?’ Ze werd met een schok wakker terwijl de stem nog nagalmde in haar hoofd en haar hart nog hard bonkte van angst.

Gewoon de zoveelste droom, zei ze tegen zichzelf. Weer eentje om aan de verzameling toe te voegen.

Het licht was zachter geworden en lag nu als zijde over het water. Ze had geen idee hoe lang ze had geslapen, maar de stem in haar droom had wat één ding betreft gelijk: het was tijd om wakker te worden.

Ze nam een douche om de reis van zich af te spoelen en trok schone kleren aan. Omdat ze niet aan het werk was, liet ze haar haren los hangen. Ze beval zichzelf om haar hotelkamer te verlaten. Om beneden op het terras iets te gaan drinken. Ze was gekomen. Ze had haar rust en eenzaamheid opgegeven en ze was gekomen.

Nu moest iets of iemand naar haar toe komen.

Ze slaagde erin om de toegang tot het terras te vinden en ze slenterde onder een pergola door die was begroeid met weelderige blauwereggen die al bloeide. De geur ervan volgde haar terwijl ze bij het door ligstoelen omringde zwembad vandaan liep en zich naar een stenen terras begaf. Stenen potten vol felrode en felpaarse bloemen straalden terwijl de zon naar het westen schoof. De bladeren van de palmbomen hingen stil.

Op het terras stonden her en der tafels onder stralend witte parasols. Ze zag dat er maar een paar bezet waren, en daar was ze blij om. Misschien geen eenzaamheid, maar wel rust. Haar oog viel op een tafeltje dat enigszins bij de andere vandaan stond, en ze liep ernaartoe.

De vrouw zat ook aan een tafeltje dat een beetje apart stond. Haar korte, bruine haar met lichtere lokken erin had een lange pony die tot de amberkleurige glazen van haar zonnebril reikte. Ze leunde ontspannen achterover. Haar in knaloranje sneakers gestoken voeten lagen op de andere stoel van haar tafeltje voor twee en ze nipte van een schuimend drankje in een champagneflûte.

Een fractie van een seconde flikkerde het licht en Sasha’s hart klopte een paar tellen onregelmatig. Ze wist dat ze naar de vrouw